

Öregek-szerelem

Az élet tarka bugyrait cipeljük magunkkal és ahogy telnek az évek egyre nehezebb és nehezebb az a teher és egyre gyengébbek leszünk. Felgyülemlik, ránk rakódik a gondok során a problémák, fájdalmak tömkelege és olyan kétségbeesett ragaszkodással öleljük őket, mintha az életünk függne tőle. Sok gonoszkodás, rosszindulat, az élet farkastörvényei úgy vesznek körül bennünket, mint testünket a ruha. Ez a ruha hol szorít, hol izzaszt, hol dermesztően hideg és néhol már szakadozott. Aki le tudja vetni, ha újat tud húzni-jól jár, mint aki halálos betegségből meggyógyul. Egy új élet kezdése mindig lelkesít, ha kétségeket is teremt, azt mindig felületesen szemléljük. Sokszor az Istent hívjuk segítségül és a reményt, mely önbizalmat ad és új hittel várjuk a holnapot, hogy talán reggel szebben ragyog a nap. Új reggelek jönnek, új elvárások, új panasz, új öröm, minden nap meghozza a maga igazát. Telnek a napok, mennek az évek, egyszer úgy vesszük észre, vége felé jár az életünk. Van aki özvegyen marad, van akik még párosan húzzák az igát, a gyerekek szétrepültek, a nagy családi fészek lassan kihül. Van aki egyedül küszködik öregséggel, betegséggel, van aki családon belül örli magát, van aki a szociális otthont választja. Az öregség sok kényszert szül, tehetetlen elesettséget, nehézkes csoszogó lépést, rossz hallást és a gondolataink is néha megbicsaklanak. Gyámoltalanságunk sokszor könnyeket csal a szemünkbe, -resteljük a gyengeségünket és fáj, hogy kiszolgáltatottak lettünk. Aki fiatal észre sem veszi, mennyi átalakuláson megy át az ember és mennyi mindenbe kénytelen beletörődni, mi-mindenről le tud mondani. Meg kell öregedni, hogy megértsük ezt a kort, tehetetlenné kell válni, hogy együtt érezzünk az öregekkel. Nem sajnálatot várnak az öregek, hanem segítséget, megértést és azt a szeretetet amit adnak, annak a felét ha visszakapják már boldogok. Van aki türelmét vesztve mindent kárhoztat, káromkodássá fajul az ima a szájában és kegyetlen vádakot szór mindendenkire. Aki imával szerez nyugalmat magának-az mindent Istentől vár, és aszkéta türemmel tűr szenvedést és várja a halált. Vannak örök szélhámósok, örök bajkeverők, akik a mások kifosztásából élnek-és mindig találnak valakit, mindig van áldozat. Az életünk egyre bonyolultabb-egyre kegyetlenebb, a szemlélet, ami az élet velejárója, mintha kifícamodott, mintha megrokkant volna. Bennünk él a jövőért való aggodás, amiből nekünk már kevés jut, de fiaink, lányaink sorsát álmodjuk, féltjük. Így megy ez évezredek óta, ha sok áldozat árán is, de megmaradt az emberiség és lettünk olyanok, amilyenek vagyunk. Éljük az életünket csendesen, okosan, bután, furfangosan, sírunk, nevetünk, -mert ilyen az élet.

Hát bolond egy világot élünk, morfondírozott a özvegy Hajdúné, ha valaki be akar jönni, csengetni kell és be nem teheti a lábát, amíg ki nem zárom az ajtót. No de hát a mai világban nem lehet megbízni az emberekben, annyi szörnyű dolgot lehet hallani. Nem így volt régebben, amikor kint éltünk a pusztán se kerítés, se zár, mégsem vezett el semmi. Ott pedig mindenki szegény volt, de nem nyúlt a máséhoz-vigyázták egymás szegénységét. Ott szaladgált szanaszét a sok baromfi, de senki sem fogta meg a másik tyúkját, hogy levágja. No talán egy esetre emlékszik, amikor a Kutiné véletlenül levágta az ő tyúkját. Milyen sírással hozta a levágott tyúkot, ha nem akartam most tyúkot vágni, ad helyette másikat. Mit mondott erre az én bolondos uram, csak tévessze el máskor is szomszédasszony, a feleségem úgyis nagyon spórolja őket. Aztán utána, ha tyúkot vágtam mindig megkérdezte”na megint eltévesztette Kutiné?” vicces ember volt szegény Józsim, ha el voltam keseredve, olyan bolondságokat tudott mondani, hogy a könnyem dőlt tőle. Milyen jó visszaemlékezni a múltra, milyen szépek ezek az emlékek, újra kint járok a pusztán, vezetem a kislányaimat az iskolába. A visszaemlékezés két könnycseppet gördít végig az arcán, azok megültek a szája szögletében, ott csillogtak egy

darabig,mint két kis igazgyöngy.Az öreg Józsa tanítóúr jött elénk és megsimogatta a kis kócos fejüket és nagy-nagy szeretettel vezette be őket az osztályba.Egyszer megállított a tanítóúr,amint épen mentem a kertbe kapálni.Hajdúné,ha volna egy-két perc ideje,szeretnék beszélni magával.Megálltam-tessék tanító bácsi-csak nincs valami baj?Nem-nem kell megijedni,a kislányit akarom csak megdicsérni a jó eszük,a szorgalmuk miatt.Szeretném arra bízgatni,hogy jövőre taníttassák őket tovább,tudom,nehéz az anyagi helyzetük,de kérem,tegyen meg mindent,hogy tovább tanuljanak.Köszönöm tanító bácsi a törődést és a bízgatást,mi is úgy gondoltuk,hogy nekik tanulni kell-még ha belebebedünk is.Kedves Józsa tanító bácsi,hogy a szíven viselte minden kis diákja sorsát,még évek múlva is kérdezett felőlük,figyelte életüket.Hogy eljárt az idő,én is megöregedtem,a tanító bácsi is már rég a kis pusztai temetőben alussza örök álmát.

Vajon ki gondolja a sírját?-jutott eszébe-tesznek-e rá virágot-van-e még ott valaki a régi emberek közül?Visszaemlékezni jó,a múlt emlékeit felidézte megsimogatta,körül ölelte a sok régi ismerőst,úgy érezte magát,mint aki hosszú útról tér haza.Kicsit belefáradt,de jól esett az utazás.Az ajtócsengő éktelen berregéssel lökte vissza magába,a gondolatait lesöpörve ment ajtót nyitni.A kisebbik lányáék az egész család ott állt az ajtóban nagy csokor virággal,hogy születésnapot köszöntsenek.Ő csak állt meglepetten,mert elfelejtette,restellte is magát érte,semmit sem süttött,hogy megkínálja a köszöntőket.Alig hogy leültek,még szabadkozni sem volt ideje,a csengő megint tette a dolgát,megint hívta,hogy nyisson ajtót.A másik lányáék álltak az ajtóban nagy tálcákkal,melyeken torta,sütemények tornyosodtak.Amint meglátta őket,átfutott az agyán a gondolat,hogy ezek összebeszéltek,és könnyeivel küszködve a meghatódástól szólni sem tudott.Mint borús időben,ha hirtelen kisüt a nap,minden szép lesz,minden jó-és a könnyeket mosoly váltja fel.Boldog születésnapot édesanyám,már úgy csengett a szobában,mint egy gyönyörű vigasztaló ének.Istenem sírta el magát,ha ezt apátok megérhette volna-és minden régi emlék összegyűlt benne,és nem tudta kiválasztani a legszebbet.

Mire városlakók lettek,mire kényelmesen élhettek,Józsi a párja megbetegedett-és már hat éve özvegy.Hogy jár az idő töprengett magában-és még most is hallja,hogy szól a temetési ének.Nehéz így egyedül,a gyerekek dolgoznak,élik a maguk életét,ő meg mint magányos remete az emlékeivel viaskodik.Százszor-meg százszor elgondolja mi lett volna,ha-ha nem így alakul az életük,mi,hogy lehetne.Hiába való küszködés,bele lehet fáradni,a töménytelen gondolat halmaz bogozásába,és minden marad,ahogy van.Felötlik néha a kilátástalanság,a reménytelenség félfélelme,„mi lesz,ha megbetegszik?-mi lesz,ha ágynak dől?-mindenki dolgozik,senki sem ér rá,melyik lánya hagyja ott a munkát,hogy őtet ápolja?nekik is megvan a maguk bajuk,nem akarja még az ő élete terhével is az ő életüket nehezíteni.Már régen elhatározta,csak még nem volt alkalom,hogy közölje velük szándékát,hogy eladja a lakást és öregotthonba megy.Végre most itt vannak mindahányan,most közli velük a végleges tervét.Lett tiltakozás-meg,hogy gondolod-hát,,ezt ne csináld mama.Amikor csend lett,újra szóhoz jutott,kijelentette én már mindent megérdeklődtem,úgy látom,nekem így jó lesz-sőt még nektek is.Ott lesz helyben orvos,gondoznak,ha beteg vagyok,ellátnak,s ha látni akartok,vagy ha én akarok valamit,meglátogatjuk egymást.Nem leszek tőletek messze,csupán nem itt lakom a városban,szerintem nem lesz drámai a változás.Ne akarjatok más elhatározásra bírni,én már döntöttem-szerintem így lesz helyes.Csak meg ne bánd mama,csak meg ne bánd-,mondták a lányai.Ha így határozta,azért még egyszer gondold át,nehogy később bánkódj,és a panaszkodásokat halljuk.

Két hónap alatt mindent elintézt,eladta a lakást,befizetett a szociális otthonba,tartalékolt magának egy kis pénzt a bankba,a többit szétoztotta a családnak.Meg is jegyezték-a mama milyen energikus lett-furcsa volt,mert ezt az oldalát még nem ismerték.Az új helyzet úgy felvillanyozta,hogy nem ismert akadályt,nem ismert lehetetlent.Intézkedett,eladott,vett,készült az új életre,mindent úgy intézett,hogy utána ne legyen gondja semmire.Amikor birtokba vette

az új otthonát, elkísérték a lányai, segítettek helyre rakni mindent. Azzal a megnyugvással hagyták ott, hogy a mamát jó érzék, bölcsessége nem hagyta cserbe-itt tényleg egy gondtalan, nyugodt öregkor vár rá. Pár könnycseppet ejtettek azért búcsúzásakor, könnyet ejtettek a jövőre, az elmúlt időre és az új életre. Az első napi beköltözők öten voltak, mind olyan egykorú özvegyasszonyok, akik hamar találtak közös témát, baráti hangot. Vacsora után már úgy váltak el, mint jó ismerősök. Az első nap izgalma után az alvás kicsit nehezen indult, mert ezer gondolat tolakodott elő, egy kicsit mind-mind megelőzet az álmat. Egyszer nagy sokára elfáradtak a gondolatok és átadták helyüket a szempillákon leselkedő álomnak. Akkor ébredt, amikor a reggeli nap benézett az ablakon és a szomszéd ház udvarán egy kakas villogtatta kukorékoló tudását. A reggelinér már mint ismerősök köszöntötték egymást, mindenki elmondta az első benyomását, ismerkedtek az új étellel. Ma is jön öt lakó, jelentette be az otthon vezetője, kérem fogadják majd őket szeretettel. Minden nap öt-öt lakó érkezik, amíg be nem telik az intézet. Egy hét alatt az otthon minden szobája meg tellett, a sok jó lakó, mint idegen és mindenre kíváncsi, néztek, jártak körül mindent. Nők, férfiak, mind egyedülálló ember, az ismerkedési esten mindenki kereste azt a társat, aki a kölcsönös megértés alapján barát lehet. Egy óra múlva már olyan pezsgés, olyan bábeli hangzavar töltötte be a termet, hogy alig lehetett szót érteni. Az első percek bizalmatlan, egymás mustrálgatása után felszabadultan csevegtek a nők-egy-egy férfi is odalépett egy csoporthoz és bemutatkozott. Egy volt tanár bácsi is megjegyezte udvariasan "ha már egy fedél alatt élünk, illő hogy ismerjük egymást" lassan mindenki megtalálta a vele együtt gondolkodó szimpatikus embert, barátkoztak, igyekeztek megismerni egymást. Némelyekben felvetődött már az első este, talán az új ismeretség a barátságnaál is többet hoz, új életet, még talán szerelmet is. A nők között több csinos, jó tartású öreglány volt, aki igyekezett mindenkivel észreveteni magát. A férfiak között egy volt igazán elegáns, aki igen csak felkeltette a nők érdeklődését. Több szempár csak őt kereste, és feltűnően sugdolóztak a hölgyek, de olyan formán, hogy szemüket azért le nem vették róla. Tokodi Antal észrevette az érdeklődést, hogyne vette volna észre, amikor ő idézte elő, elegáns öltönyében még mindig jóvágású embernek látszott. Nem úgy, mint a nagyhangú Juhász Gáspár a ligő lógó puloverében. Egyik hölgy meg is jegyezte a szomszédjának "ezt az embert még nem is ismerem, de máris utálok, ugyan olyan visszataszító, mint a férjem volt" a mellette ülő biccentett a fejével-nézd azt a töpörödött öreget, látszik rajta, hogy beteges, de figyeld, milyen érzelem sugárzik a szeméből. Én azt a gyomorhajos forma vékony embert figyelem, hajolt a szomszédjához, az olyan szomorúan gubbaszt ott, mint aki megbánta, hogy idejött. Így sorba beszélgették ki az első benyomás alapján a lakótársakat-egész jó szórakozás és pénzbe sem kerül-állapította meg nevetve. Na majd kiderül nemsokára, hogy helyesen figyeltünk-e-na jóéjszakát Katikám, tegyük el magunkat holnapra.

Kati bement a szobájába, villanyt sem gyújtott, mert valahogy nem volt kedve a lefekvéshez. Odaállt az ablakhoz, nézte a telehold világította a kertet, mintha nem is éjszaka lenne, olyan fényesen ragyogott minden. A szomszédba lévő öreg parasztház teteje és szinte megújult a fényben, az ormótlan szabadkémény úgy magasodott a cserepek fölé, mint egy királyi trónus. A holdvilág széppé varázsolta mindent, az éjszaka csendje, boldog alázattal tárta mindenki elé, ezt az éjszakai csodát. A fenyők úgy néztek az ég felé, mint hatalmas ezüst lándzsák, milliónyi kis tülevelük ragyogott az éjszakában. A szomorúfűz földig érő ágai, mint brokát függöny aranylő zuhataga elzárja a kilátást és sötét árnyéket vet a ház falára. Békesség-csend-szépség az éjszaka, úgy belefelejtkezik az ember a nézésébe, hogy az álom is elkerüli. Az éjszaka csendjében előjön sok-sok gondolat, a múlttól, a jövőről, hogy mi az értelme még az életnek-és van e még értelme álmodozni. Az álmokat nem értelem szüli, hanem a vágy valami után, amit úgy érezzük szép, ami talán jó. Valahogy úgy hirtelen, mint amikor egy kis szél végig seper az udvaron, úgy futott át agyán a gondolat-mi lenne, ha???

Olyan szimpatikus embernek tűnt számára ez a Tokodi-és játszadozott a gondolattal,ha összejönne-kicsit.No nézd,mérgelődött magában-még bele is pirultam,micsoda egy álszent vénasszony lettem.Hagyjuk a fenébe-intette le magát,mit akar egy hetven éves asszony egy férfitől?Mit akar-mit akar,húzta el a száját és sóhajtott.Egy másik gondolat már vitatkozott vele-egy hetvenéves is szerethet,az is lehet még kicsit boldog-nem igaz?Nahát,micsoda gondolatok jutnak az eszembe-szöte tovább magában a vitát.Talán az nem bűn,hogy gondolkodik és vágyakozik valami,vagy valaki után?A gondolatok nem álltak meg,egy-egy pajzán vágy is közibük keveredett,ami jóleső izgalmat hozott.Mi lenne-hogy lenne ha-hatévi özvegyesség után ágyba bújna egy férfival?Hülye vagy Kati,mordúlt magára és próbálta elhessegetni a vágyadó gondolatait.De hiába volt minden,egyik gondolat hozta a másikat,az egyik vádaskodott,a másik felmentett,volt olyan,amelyik biztatást adott.Már el is felejtette,milyen szerelmesnek lenni,milyen szeretkezni,milyen egy boldog ölelés.Próbálta felidézni a múlt szépségeit-nehezen ment,talán akkor az ösztön hozott egy ölelést,az pár perces bódult viszonyból gyerek született.Élték az életüket küszködve,szerelem helyett megszokás lett,és azt hitték,ilyen az élet.Az évek elmúltak,de még most is kellene valami,valami,ami még meglévő vágyat betölti,ami szépséget hoz,ami meghitt nyugalmat ad. Az Anti volna az,aki ezt meg tudná adni?-nem tudom,nem tudom.

No,nem is akarom,hülyeség-hülyeség-megbolondultam talán?

A gondolat is megrémítette,amit a másik ember váltott ki nála,pedig vágyott rá,a vágyakozásnál a félelem volt nagyobb.Örült,hogy egyedül van,,hogy nem lát bele senki a gondolataiba,így ez a felbukkant vágyakozás csak az ő titka marad.Kínoztak ezek a gondolatok,valami régi beidegződött erkölcs viaskodott ott belül a lelkében és a békjot,ami fogva tartotta még nem szakította szét.Gondolataiba a vágy szépsége,a bűn és egy végső lázadás úgy keveredett,ami után úgy érezte,már csak elmúlás van.Még jó volna egy kicsit élni,szeretni,egy kicsit késői napsütés ha beragyogná a szívét,még akkor is,ha a fiatalok megmosolyogják érte!

Ők ezt még nem értik-ők még nem voltak öregek.Mindenben fel kell nőni,hozzá kell öregedni,hogy megértsük törekvéseit,megfejsük titkait.Az összezártság,férfiak és nők közössége mennyi lelki és testi vágyakozást váltott ki,némelyik befelé fordulva tagadta,volt ki nyíltan vállalta.No,elég a morfondírozásból-sóhajtott Kati,ledobálta ruháit és indult zuhanyozni.Menet közbe végignézte magát a tükörbe,még elég vonzónak ítélte a testét.Jó hűvös vízzel letusolta magát és egy altatót is bevett,hogy nyugodt legyen az alvás.Pár hete,hogy az utolsó lakó is beköltözött,már mindenki ismerte a másikat,mindenki tudta,ki volt az illető.Már azt is tudták ki mit,ki kit hagyott otthon,ki milyen gazdag,tehetős,vagy a csőrőbbak közül való.Antiról is kiderült(mert most már mindenkinek csak Anti volt),hogy volt egy nagy háza amit eladott,abból van az ezüst metál Opelja,a földjei után pedig szép summa életjáradékot kap.A nők között is volt egy nagyon feltűnő jelenség Zizike,aki szokérem festett hajával,arany ékszereivel kitűnt a lakók közül.Kati a leggyakorlatiasabb lakó volt az emleleten,ő hozta magával a jó öreg singer-varrógépet és akinek kellett javított,átalakított.Ha valami különleges ételt megkívánt,volt egy kis konyha,ahol megfőzte,akinek jutott megkínálta egy kis otthoni ízzel.Egy ilyen főzőcske alkalmával Liduska a második emeletről újságolta,hogy Anti Zizikét elvitte vacsorázni.

Ne mond-és,és?

Az-az újság benne,hogy Hajdokné hajnalban látta amint Anti kisurrant Zizike ajtaján.Azta-szörgyülködtek-vagy talán irigykedtek az asszonyok?Sejtettem én már régen mondta Lidike,hogy valami van közöttük-mert nagyon susmutoltak a társalgóban.Most már aztán mindenki közhírré tette,hogy ő is gyanított valamit,meg ő is.Margó egy szokimondó asszonyság,nagyon hangon kijelentette”tudjátok én mire vagyok kíváncsi?”

No mond-mond már?

Hát arra, kezdte sejtelmesen, hogy hogyan gögicéltek az első éjszaka? Másra nem? - mondta Katica és kitört a röhej. Egy hét múlva Anti és Zizi elmentek Szoboszlóra egy hétre üdülni. Hogyan van ez méltatlankodott Rozália, innen csak úgy bármikor elcsatangolhat valaki? Nem vagyunk mi börtönbe, nem vagyunk mi rabok, rivallt rá Margó, bejelentették, hogy eddig, meg eddig nem lesznek itt és kész. Nahát, replikázott Rozália, majd én is fogok egy Antit, és elmegyek vele Zanzibárba. Miért éppen Zanzibárba? Miért-miért? - mert ez jutott eszembe. A kövér Mahosné úgy nevetett, hogy folytak a könnyei, kövér teste hullámzott a ruha alatt, mint viharban a tenger. Jaj-jaj-ha még ilyen jókat mondotok hízik pár kilót, pedig igazán nem kellene már. A többiek pedig azt nevték, hogy Mahosné igazán szívből hogy tud kacagni. Minden nap egyszer estébe hajlik, minden üdülésnek egyszer vége van. Anti és Zizi estefelé megérkeztek feldobott hangulatban, hogy alig ismerték meg őket. Zizi fején egy rettent nagy karimájú szalmakalap, Anti is nagyon sportosan, rövidnadrág, fehér sportcipőben ugrott ki az autóból. Mindenkinek integettek, az egymásra találás örömeivel, mint akik felfedeztek egy nagy titkot. Meséltek-meséltek áradozva milyen szép volt, milyen jó-és milyen hamar véget ért. Hallgatták a lakótársak, ki érdeklődve, ki irigykedve, volt aki nem titkolt ellenszenvvel. Pár nap múlva jött a hír, Zizike eladta az autóját. Ha megkérdezték igaz-e? Az volt a felelet-minek két autó, úgyis csak az egyiket használjuk. Az autó ára pedig átváltozott Velencei utazásra, Spanyol tengerparti üdülés és Görögországi úttá. Valahogy minden kiruccanás után egyre gyéribb és egyre szűkszavúbbak és lehangolóak voltak az élménybeszámolók. Zizi újairól kezdtek hiányozni a gyűrűk, pedig ezelőtt minden úján díszelgett legalább egy. Akkor tört ki a botrány, amikor a többi gyűrű árára is szükség lett volna. Anti Egyiptomi utat tervezett, de Zizi nem volt hajlandó megválni kedvenc darabjaitól, így a terv meghiúsult. Anti mérgében dúlt-fúlt, hogy azt a pár vacak gyűrűt sajnálja, pedig egy felejthetetlen utat álmodott meg neki. Ő, aki megmutatta neki a világot, aki egy új életet teremtett a beszűkült agyú vénasszonynak-most meg cserbe hagyta. Igen-igen tronfolt Zizi, de ezt mind az én pénzemen csináltad, valósággal kifosztottál, eltékozoltál mindenemet. A veszekedésből az is kiderült, hogy Antinak csak a rozoga autója van, amit a válás után megmentett, semmi más. A földjáraadék is egy nagy mese, ez a nyugdíjas otthon az utolsó mentsvára, ahol meghúzhatja magát. Nem maradt titokba semmi, mint egy hatalmas tárgyalóterem, olyan lett az otthon. Zizike sírásától, méltatlankodásától volt hangos a folyosó, még hogy ötlet így átverni, egy özvegy Baktai Gáspárnét, akinek főtanácsos volt a férje. Jött, ment dühösen pulykavörös orrával, volt aki szánta, volt aki kárörömmel befelé mosolyogva hallgatta kitöréseit. Anti meghúzta magát, csak néha-néha étkezésnél lehetett látni, amint szerényen meghúzódik valamelyik sarokba. Minden vihar egyszer elcsendesedik, minden botrány feledésbe merül, egyre kevesebb szó esik róla, kiveszték, kiértékeltek, már nem érdekes. Zizike, vagyis Baktainé, Perlaki Zsuzsanna evésbe fojtotta bánatát, terült is szépen, mint a pokovar, nagyokat kacagott és egy rossz álmom volt már csak számára Anti. Anti, pedig mint egy jó gyerek, szerényen járt-kélt, szemlélte az asszonyokat, hogy kivel lenne érdemes összeszűrni a levelet. Terveket készített magába, csiszolta-változtatta az elgondolásait, mint egy stratégia mindent fontolóra vett, hogy ne érje kudarc. Az otthon élte a mindennapi életét, a napok békésen teltek, csak egy-egy hír futott végig a folyosón, hogy a Lovászi bácsi rosszul lett, orvost hívtak hozzá. A Korszós néninek megjött a fia Svédországból, szegény úgy sírt örömeiben, alig tudták megvigasztalni. Azt hitte, hogy soha nem fogja már látni egyetlen fiát. Sósne otthon volt meglátogatni a gyerekeit, szomorúan jött vissza, mert válnak. Akivel csak megállt beszélgetni, mindenkinek sorolta bánatát, és minden beszélgetés végén kijelentette "hát nagyon buta világot élünk" az éjszak Juhász bácsi infarktust kapott, mire a mentők kiértek meghalt. Az egész otthon megdöbbsent, színt néma lett, mióta beköltöztek ez volt az első halott. Csend lett a folyosókon, a társalgóban, mindenki magába szállt, búcsúztak a lakótárstól, az emlékektől, a tegnaptól. A régi emlékeket is rakták a sírba, már nem sokra kellene, talán csak arra, hogy elmeséljék valakinek. Az öregotthonból nem sok felé vezet az út, visszafelé már nem igen lehet

menni,csak előre-ott pedig a temető van.A nagyszájú Margó is csendesebb lett-csak estefelé jött meg a hangja és ráívalt a fejüket lógató társaira-ez az élet rendje
öreglányok,mindenkinek van egy első perce és van egy utolsó is.Nekünk az első perc már régen volt,azóta megértünk sok napot,az utolsó percig pedig ki kell tartani.No,látjátok,ilyen egyszerű ez az egész.Fogjátok fel,hogy örökké nem él az ember,egyszer elfogynak a percek,megfáradt szervezet,elromlik,megáll,szétesik-vége.Így volt ez előtte is,így lesz ez utána is.Ebbe bele kell nyugodni.Próbáljuk az életet a derűs oldaláról nézni,mindjárt könnyebb lesz-higgyetek nekem.

Egy próféta szól belőled Margó,sóhajtott Lídia.

Bízunk a jó istenben,szólalt meg Rozália,ő megsegít minket,mert az ő kezében van az életünk.Hát csak bízzál-szólta Margó-jó annak,aki így tud bízni és másra bízva életét,sorsát.No menjünk vacsorázni,mert még kívül az étel-azzal felkeltek és sétáltak az ebédlő felé.Április az a bolondos hónap gyönyörű,ragyogó virágos tavaszt hozott.Reggel a kelő nap ragyogott be az ablakon,elűzve az álmodást a szemekből-hívogatta a szabadba az embereket.A gerlek szerelmet daloltak,a rigó fütyülve hívta a párját,a verebek csivitelve hirdették a tavaszt.A Duna felől langyos szél fújdogált,a virágzó fűzfák kesernyés illatát hozta,széthintve a házak között mámorító ajándékát a kikeletnek.Az árvácskák tarka szőnyegéből,tulipánok égő pirosan törnek fölfelé,a jácintok kéken,rózsaszínűen ontják az illatukat.Az ibolyák sok-sok színben pompáznak a fű között,a nárcisz sárga virágja bólogat a reggeli szélben.A fákon is virágok és zümmögő méhek,egy-egy tarka lepke libben a fényben,az ágak között osonó szél susog halkán gyönyörű éneket.A természet szép ébredése mindenkit mosolyra fakaszt,valami nagy jószág,valami szent béke költözik mindenki szívébe.De kár,hogy csak évenként egyszer van tavasz.Reggeli után mindenkit sétára hív a napsugár,a kavicsok is mintha vidámabban zizzennének a cipőtálpak alatt,a fűszálakon a harmatcseppek mosolya ragyog.Az öreg szívekben is új sóhaj születik,vagy csak a régi emlék,a bolondos ifjúság támad fel,és felvillan,mint hamuban a csipetnyi parázs?Ki tudja-de mindenki szép ez a reggel,még Kovács bácsi is kijött két mankóra támaszkodva,és jólesően hunyorog a tavaszi napba.Asszonyok sétálnak,vagy a padokon ülve trécselnek,melengetik öreg csontjaikat.A tavaszi szél csintalan kedvében,hol egyik,hol másik virágról lop illatot és az asszonyok orra alá dugja,azok szívják magukba áhitattal,mint hívó ember a szentigét.Az apró bogarak is szárnyra kelnek,a nagy természet nekik is ad feladatot,mint a hangyáknak,akik ott szorgoskodnak a fűszálak között.A nap ragyog,árasztja melegét,az emberek levetik a kabátot,a természet pedig új ruhát ölt.Férfiak jönnek az úton,Zizi hirtelen hátat fordít,mert Anti is köztük van-nem akarja látni.Amint elmennek mellettük azért utánuk sziszegi”hogy a fene evett volna meg rég”a gyönyörű szép nap is eltelik,mint a másik,a tavasz napról napra új csodát teremt,szépet,szebbet,csodálatosabbat.A napfény,az illatok nem csak a természetben teznek csodát,hanem az emberekben is.A színek az illatok,a megújult természet pezsdít a véren,a gondolat merészebben szárnyal és csodálatos erőt ad.Új távlatok nyílnak,új utakat keres az ember és új szívet a szerelem.Az öreg szemek is sóvárogva néznek egy csinos nő után,valami mintha fellángolna benne,mintha valami régi virtus újjá ébredne és elhítené velük,hogy igaz.Aztán egy sóhaj és kialszik a láng,talán már parázs sincs,csak egy kis langyos hamu.

Hát ez a tavasz-csintalan,reményt osztó,csalóka álmokat kergetünk tőle,az első szellő az álmodat magával viszi,jussul marad nekünk a régi sok emlék.A nagy templom harangja megkondult,érces hangját viszi a szél,mindenki felkapja a fejét,no már itt a dél.Ballagjunk befelé,mondta Hajdúné,mire kezet mosunk és lerakjuk a bemelegedett holmikat,mehetünk ebédelni.Megelevenedett a part,minden oldalról botoztak,csoszogtak a harang hívó szavára,igyekeztek az épület felé.Egy kis vékony asszony még vékonyabb hangon odaszólt Margónak-segítsen legyen szíves itt a lépcsőn,egy kicsit nehezen tudok fellépni.Margó odalépett és felsegítette,a néni megköszönte és nyújtotta a kezét,engedje meg kedves,hogy

bemutakozzam, mert még nem ismerjük egymást, én özvegy Vedres Zsigmondné vagyok. Örülök neki, mondta Margó és átölelte a kis semmi asszony vállát, ha valamit segíteni kell, csak szóljon máskor is. Férfiak jöttek utána nagy hahotázva, zsidongott a ház, akár csak kint a természet. Az ebédlőben zörögtek az evőeszközök, amit szóbeli hangzavar színesített, amiből időnként tört fel a felszolgálók hangja "kedves egészségükre, jó étvágyat kívánunk" ebéd után mindenkire rá tört a nagy tavaszi fáradtság, oihenni tértek, csend lett a házban, egy-két ember olvasgatott a társalgóban. Katika kinyitotta az ablakot és nagyokat szippantott a beáramló illatos tavaszi levegőből. Lustán behuppant a fotelba és hagyta gondolatait a múltban kalandozni, nem sokáig töprengett a múlton, mert szempilláira álom telepedett, feje félrebillent, mint kicsi korában és aludt, aludta az igazak álmát.

Ki tudja meddig aludt-de amikor a kopogás felébresztette már nem süttött be a nap az ablakon. Rozália kopogtatott, egy kis varrnivalót hozott, vett egy szoknyát, nagyon hosszú le kell vágni belőle. Láttam megjelölted, hol kell levágni, egy óra múlva jöhetsz is érte. Köszönöm Katikám, akkor nem is zavarlak tovább, majd később jövök érte. Előszedte a centit, a nagy szabó ollót, már félig levágta a szoknya alját, mikor újból kopogtak.

Tessék nyitva-szólt ki hangosan.

Legnagyobb megdöbbenésére Tokodi Antal lépett be-és megilletődötten megkérdezte, egy pillanatra bejöhetek Katalin?

Tessék-tessék volt a válasz-ott egy szék foglaljon helyet. Anti leült, de a szemét le nem vette az asszonyról, nézte mereven, mintha hipnotizálni akarná. Katika észrevette ezt a túlzott érdeklődést, és kezdett fortyogni benne a méreg. De nem szólt-várt, hogy mi céllal érkezett a váratlan látogató. Nem is tudom, hol kezdjem, kezdte nyögdecselve Anti, nem akarom, hogy félreértsen, nem szeretném, ha megharagudna rám.

Mondja-mondja, állt meg Kati kezében az olló. Én őszinte leszek és ha nem haragszik, mindjárt a közepébe vágok. Kati nem szólt, csak bólintott egyet. Nézze, nem titkolom, hogy már régóta tetszik nekem, és ahogy többet láttam, többet figyelem, egyre jobban. Nem tudom maga hogy van vele-de ha gondolja, szorosabbra fűzhetnék a kapcsolatunkat. Én bevallom, őszintén úgy érzem, hogy magába szerettem. Találkozhatnánk talán többet, hogy jobban megismerjük egymást, én remélem, hogy boldoggá tudom tenni.

Katika nem szólt közbe, csak egykedvűen csattogtatta a nagy szabó ollót.

Anti felbátorodva tovább folytatta. Megöregedtünk tudom, de egy kis boldogság még nekünk is jár, amíg vagyunk élünk, ki tudja meddig tart ez az élet? Menjünk, lássunk világot, amit fiatal korában nem adott meg az élet, pótoljuk be. Katika maga olyan ragyogóan szép, olyan kedves, aki mellettem újra kivirágozna, egy új élet, új szépséget teremtenék meg. Katika megunt a hozsannát és közbekérdezett, a Zizit is ezzel a szöveggel etette meg?

Drága Katika, én nem etettem meg senkit, egyszerűen nem jöttünk ki-nem illettünk össze-ennyi az egész. Hajdúné gúnyosan húzta félre a száját-de nem szólt közbe.

Zizike engem megvádolt, rossz híremet keltette, amit nem érdemeltem meg, én minden jóval elláttam, külföldre vittem, megismerttettem vele a világot. Ne halandzsázzon Tóni-szólt közbe Katika-megkérem ,hagyja abba-és menjen ki!!

Katika az ollóval határozott mozdulattal intett, hogy kifelé! Drága Katika, hebegett Tóni, maga félre ért, én a szívemet, a jószágomat, a segítségemet ajánlom magának. Nekem ne ajáljon semmit maga szélhámos, az én pénzemen maga nem jár vacsorázni, nem jár külföldre, fejezze be, érti!?

Kifelé Tokodi Antal!-és semmi jóval nem kecsegtetett, ahogy az ollóval hadonászott Tóni orra előtt. Tóni felugrott és araszolt kifelé, még ez a megvadult néember csúffá teszi, és csak annyit mondott, ezt még megbánja Kati.

Kati nem szólt többet, és amint Tóni kívül tette a lábát kulcsra fordította a zárat. A szemtelen disznója, méltatlankodott Kati, ez megsejtette, hogy van egy kis pénzem, velem is el akarta költetni, mint Zizivel. Ki mondhatta el neki, ki volt az a pletykás?

No de ebből nem eszik-és azt sem fogja ecsetelni a szájtató haverjainak,hogy velem hogyan hentergett az ágyban.Hát még hetven éven felül is vannak ilyen szélhámosok,hát mit gondol ez az agyalágyult kan?Azt hiszi ez,hogy neki senki nem tud ellenállni,pedig ha tükörbe nézne láthatná,nem egy világi pali.Tudhatná,vagy érezhetné ő is,hogy rogyadozó inakkal már ne futkosson nők után,mert belerokkanhat.Úgy látszik nem veszi tudomásul,hogy felette is eljárt az idő-némelyik ember nem nő ki soha ebből a kujonságból.Eh-mit is foglalkozom velegyerünk varrni a szoknyát,mert mindjárt itt lesznek érte.De akárhogy is méltatlankodott,azért a hiuságát legyezgette,hogy Tóni éppen őt választotta.

Kopogtak az ajtón Rozália jött a szoknyáért.

Anti kiment a kertbe,egyik cigarettát a másik után szívta,és mérgeződött,hogy még ilyen nem érte,ilyen pofára esés nővel.Mi a fene van veled Tóni-öregszel-már a dumád sem a régi-meghibbantál öregem-így beszélgetett magával.Majd egy hirtelen gondolata támadt,feljelentem ezt a pökhendi nőt,hogy összeférhetetlen-majd megmutatom neki,hogy ki a Tokodi Anti,kezdte szőni a haditervez,dehogy tervet,ármánykodást,egyiket a másik után,aztán csiszolgatta,fényesítette,hogy lesz a legjobb,hogy lehet hatásosan előadni.Egyszer csak azt vette észre,ott áll az igazgatói iroda előtt.Az igazgató nő éppen lépett ki és megkérdezte-hozzám jött Tokodi bácsi?

Igen,volt a bizonytalan válasz.

Tessék bejönni-foglaljon helyet-mondja el mi járatba van?

Tóni nyíget-nyögött,végre kibökte,hogy ő panaszt szeretne tenni Hajdúné ellen,mert olyan összeférhetetlen,hogy nem bírják a lakótársak.No fene,ilyet még nem hallottam Hajdúnéról-de mondja csak tovább,bíztatta az igazgatónő.Hát nem szívesen beszélek róla,de azt híreszteli felőlem,hogy zaklatom a szerelmemmel és a többiekkel is minősíthetetlenül beszél.Jól van Tokodi bácsi-kivizsgáljuk,mi van a panasz a mögött-holnap délután az ebédlőben.Most pedig elnézését kérem,sürgősen el kell mennem.Másnap délután tárgyalták meg a panaszt,Katika legnagyobb megdöbbenésére.Az igazgató nő elmondta mi a panasz,mivel vádolják Hajdúnét.A döbönt csendben Hajdúné szót kért és higgadtan elmondta,hogy lehet az összeférhetetlen,aki hozzá fordulónak,aki megvarr meg igazít ruhát,ha valami otthoni ízt főz,aki arra jár,mindenkit megkínál.Tudomásom szerint nem haragszom senkire és úgy tudom,rám sem haragszanak-,ha csak,tette hozzá,egy valaki nem.Margó felállt kikelve magából kijelentette,ez a gyalázat,ilyet csak egy ütődött állíthat.Több asszony is morgolódni kezdett,mind Hajdúné mellett és gazembernek nevezte,aki ilyet állít.Az igazgató nő megígérte kivizsgál mindent pár nap múlva lezárja az ügyet,addig is nyugodjanak meg.

Hajdúné három napra elutazott a lányaihoz,mert úgy érezte,nem tud tovább itt maradni,úgy érezte valaki megmérgezte a légkört körülötte,mindent sötéten látott,egyszerre minden ellenséges lett.A nővérek is mintha neheztelnének rá,úgy vette észre némely lakótárs is mintha kerülné.A leggyanúsabban Tóni viselkedett mióta kiutasította,mint a föld nyelte volna el,nem lehetett látni.Ez lehetett a méregkeverő gondolta magába,ez a disznó,sunyi alak.Lányai megörültek a mama látogatásának,de amikor megmondta,hogy ott hagyja az otthont,tanácsztalan csalódottságtól nem tudtak mit szólni.A kezdeti meglepetés után,felajánlotta ez is-az is,hogy ellakhat náluk még az egyik unoka is ígért egy szobát.De ő elhárította a segítséget-köszönöm nem jövök a nyakatokra-nézzetek nekem egy albérletet.Jól van mama,jól van,de lehet,hogy meggondolod még,nem gyerekeim,ilyen ellenséges környezetben nem tudok élni.Határozottnak tűnt a mama-úgy hogy komolyan vették,és immel-ámmal is,de érdeklődtek albérlet után.

Hajdúné azon az éjszakán nem tudott aludni,ezer féle kusza gondolat kóválygott a fejébe és kikergette az álmot,hogy helyette apró gondok,elkeseredett gondolatok lépjenek.Valami bábeli zúr-zavar kotoncolt a homloka mögött,amiből egy értelmes mondat sem született.Nem értette,hogy még három éve sincs,hogy ide költözött és a régi otthoni világ mennyire idegen lett neki és úgy érezte,hogy idegenként is fogadják.Olyan érzése volt,hogy leírta a család,már

kiselejtezték maguk közül,hogy ő már csak egy régi ismerős.Látta a lányain,hogy nem akarták megbántani,de azt is érezte,hogy immel-ámmal, olyan szájhúzogató fanyalgással fogadták bejelentését.Felakasztom magam-jött egy új gondolat,itt nem maradok,mert sok az ellenségem.Ez lesz a legjobb-egyezett bele-legalább nem leszek útba senkinek.Mit ér már az élet,se társ,se család-ahol pedig azt hittem,hogy a pénzemért ellátnak,úgy érzem ellenséget vettem magamnak.Ellenségek között pedig képtelen vagyok élni.Így érvelt magának,szülte az agya a képtelen ötleteket,amit már örültségig fokozott.Reggel gyűrődött arccal,fáradtan ébredt,a reggelinél Margó megkérdezte,mi van veled te megátkozott vénasszony-te valamibe töröd a fejed?Majd elmondom,ha ketten leszünk,súgta Margónak-addig maradj csendben. Másnap az igazgató nő ebéd után bejelentette-kivizsgáltam Hajdúné ügyét,sok embert megkérdeztem,rossz véleményt csak egyet hallottam,az pedig egyénis érelem.Azaz egyén,aki megsértődött és panaszt tett,kérem kérjen bocsánatot Hajdúnétól.Mindenki megdöbbenésére felállt Tokodi Antal lángvörös orcával mindenki előtt bocsánatot kért Hajdúnétól.Margó azért epésen megjegyezte,ez a legkevesebb,amit meg kellett,hogy tegyen.

Ha a fekete ördögöt bemeszelik,ha fehér lesz,de azért ördög marad,így érvelt Katika magában Anti bocsánat kérése után.Nem volt őszinte ez a sunyi képű kandúr csak eljátszotta a bűnbánó Magdolnát.De nyitva tartom a szemem,mert biztos vagyok benne,hogy ezzel nem adja fel.Ez még tartogat valami meglepetést,ebbe még fortyog a bosszú.Hát ilyen lett a gondnélküli nyugodt öregkor,itt is akad,aki mindent el tud rontani,aki az életet megkeseríti.Úgy látszik nincs törvény,nincs hatalom,ami a rosszindulatnak gátat szab.Rossz érzés lüktetett benne,mint a vihar kavargott,kergette a gondolatait,keverte a jót a rosszal,a kétségbeesést a bizakodással.Az ablaka előtt fehér lepke repkedett,válogatott a virágok között.Kati felsóhajtott,de jó neki-szabadon repül,édes illatot keres,övé a napsütéses kert.Boldognak látszott amint cikázott virágról-virágra,habzsolta az illatos életet,egy-egy gyönyörű virágon megpihent.Egy gyors röptű madár,az ő ellenség,a faágak közüla lepkére vetette magát,és már a csőréből fehérlett a lepkeszárny.Az ő élete eddig tartott,egy rövid,gyönyörű ragyogás-lepke élet-kicsi kis lepke sors.Kati megkönnyezete a lepkét,és egy sóhajt küldött utána.Neki ennyi volt az élet,vajon nekem mit tartogat az élet-mikor visz el a sors fekete madara.A telefon hangja riasztotta,az unokája hívta,Mami van lakás,jó lenne,ha megnéznéd,és megbeszelnénk,hogy oldjuk meg-holnap várunk.Éjszaka nem jött álom a szemére,csak az foglakoztatta-el innen-bármi áron,mihamarabb.Úgy érezte itt nem tud tovább élni,ahol nem szívesen állnak szóba velem,ott nincs mit keresnem.Volt akit sajnált,akik barátok lettek,akikkel meg tudta osztani örömét-bánatát,apró kis titkait.Meglett a lakás-az otthontól visszakarta a befizetett pénz egy részét,a többit a család összeadta egy kis garzonra.Amilyen gyorsan beköltözött,ugyan olyan gyorsan hagyta ott az otthont.Az új lakás izgalma,új erőt adott,új tettekre sarkalta.

Kivirult,tett-vett,csinosította a lakást.

A családnak hálálkodott,hogy segítettek,hogy mellé álltak-„ez természetes Mama,csak érezd jól magad”volt a válasz.Ahogy helyére került minden,járta a várost,rácsodálkozott minden apró újra,mi épült,mi változott.A régi házak,fák,padok is olyan kedvesen fogadták,mint régen.Az ismerősök vidám üdvözlése is jólesett „ugye itt jobb nálunk,ugye milyen szép minden”?Egy régi barátnő meg is jegyezte,az öreg fát már nem lehet átültetni,az már nem ered meg.Kati erre csak annyit mondott,nem a fával,nem a földdel volt a baj,hanem az ültetővel.

Egy délután nyit be a lépcsőházba egy idős ember udvariasan ajtót nyit,amint elhalad előtte megszólal-te vagy Kati?Igen,én Kati vagyok-de te ki vagy-mond meg,mert nem jövök rá?Hát a szabó Jóska vagyok,kint a pusztán mellettetek laktunk,apámat úgy hívták Keserű Szabó anyám neve után.Ne haragudj Jóska,ha nem szólítasz meg én rád sem ismerek,te mindig olyan vékony, magas gyerek voltál-most meg bizony elég jól nézel ki.Megpuszították és nézték egymást,keresték a régi vonásokat,egy régi mosolyt,egy mozdulatot,egy ismerős hangot.Talán

itt laksz ebben a házban,vagy látogatóba jössz valakihez,érdeklődött Jóska?Igen,itt lakok a földszinten-na nem olyan régóta,csak három hete,hogy beköltöztem.Hogy-hogy még idáig nem futottunk össze,mert én is itt lakom az elsőn,már harmadik éve?

Ezt a véletlent,ennyi év után csak úgy összefutunk,már azt hittem soha nem foglak látni. Segíthetem a csomagjaidat?

Köszönöm,mondta Kati,de máris az ajtó előtt voltak,lépj be hozzám egy kicsit,ha ráérsz,ne itt ácsorogjunk a folyosón.Hát ha nem alkalmatlankodom,akkor egy kicsit.Ne nagyon nézz körül egy öregasszony rezidenciáján,mert nincs mindig a legnagyobb rend.Ne szerénykedj-nézett körül Jóska,ha nálam ilyen rend lenne még dicsekednék is vele.Csak te is nem magányosan élsz?Igen,már négy éve,hogy meghalt a feleségem,utána vettem ezt a kis lakást,nekem megfelel.

Ülj már le,el ne vidd az álmom,és mesélj,ha ráérsz,magadról,mint vagy,hogy élsz?

Egy kis hallgatás után Jóska mesélni kezdett-katona voltam,az ország minden nagyobb városában laktam,dobáltak hol ide,hol oda.Az egyik fiam Veszprémben él,a másik Szolnokon horgonyzott le.Engem meg ide sodort az élet,nekem már itt lesz az utolsó állomáshelyem.Az életem lassan lejár,realisan gondolkodom-de most,hogy veled találkoztam,itt kicsit megakadt a hangja,valami azt súgja,még érdemes élni.Emlékszel még?-mikor költöztünk le a pusztáról,a búcsúzaskor megcsókoltál,én annak a csóknak az ízét,szépségét még mindig magamba hordom.Most,hogy megláttalak,először ez jutott eszembe.Mit gondolsz,talán megtaláltuk egymást,talán még tartogat az élet egypár szép napot,egy kis téli meleget?Nem tudom Jóska,sóhajtott Kati,nekem ez olyan hirtelen jött,hogy el sem hiszem,és mégis olyan jólesik.A régi emlékek könnyeket csaltak a szemébe,beszélni sem igen tudott,csak törölgette forró könnyeit.Aludjunk egyet rá és holnap estére meghívlak vacsorára-jó lesz?

Holnap este itt leszek,jó éjszakát Katikám-mintha meg akarták volna csókolni egymást-de valami miatt mégis elmaradt.

Az éjszaka nem hozott sok alvást,csak álmodozást az egy emeletnyi távolságon még a szívük dobbanása is hallatszott.Másnap készültek lázasan az esti találkozásra,alig várták az estét,tolták volna előre a perceket olyan nehezen múlt el az óra.Kicsit féltek is,kudarcá is válhat a szépen indult vonzalom,elég erősek e a régi emlékek,összetartó kapoccsá tudnak e válni?Sok-sok kétség felmerült mindkettejükben,mi lesz ha,mi lesz ha mégse?Az este pedig lopakodva jött elő,sejtelmes homályt vont a házak közé,villanyok gyúltak,árnyékok születtek és csendesebb lett minden.-Józi egy rózsacsokrot vett a vacsorához,vörösén izzottak a rózsák,illatuk betöltötte a szobát.Kicsit idegesen öltözött,morgott is magába,na,hát még lámpalázás leszek,hetven felül ki a fene látott ilyet.Fogta a csokrot,beleszagolt az édes illatokba és elindult,mert már biztosan kész a vacsora.Az ajtót kizárta,abban a pillanatban,mint akit fejbe vernek megszedült és lerogyott a köre.A csokrot is eldobta,ő pedig hangos zuhanással elterült az előszobában.Kovács szomszédék éppen akkor jöttek haza a boltból,látták nagy baj van,azonnalsegítséget hívtak.Szírénázva jött a mentő,az egész ház felsajdult,Kati is hallotta a lépcsőházban a lábdobogást,kinézett,ugyan mi történt.Nemsokára hordágyon hoztak egy embert,a felismeréstől majd elájult,mert Józsi feküdt ünneplőbe öltözve az ágyon.Az eszméletét már visszanyerte,egy kulcsosomót nyújtott a kint álló Kati felé és súgva mondta,menj fel hozzám,a rózsacsokor a tiéd.A döbbenettől egy darabig lépni sem tudott,ott álltában átvillant az agyán-mi ez-a sors bosszúja,és minden összeomlott benne.A hús égett szaga térítette magához,az utolsó szeletet a gázon felejtette.Szellőztetett és nem tudta feldolgozni a történeteket,egy érthetetlen véletlen,egy rosszindulatú Isten csapása szerencsétlen egybeesésének tartotta.Leült,nézett maga elé merev nézéssel,kezeit az ölébe ejtette,a tehetetlen kétségbeeséssel,mint ahol nincs ételem,nincs gondolat.Hogy meddig ült így maga sem tudta,nem tudta az időt felmérni,arra eszmélt fel amint az ablakot becsapta a huzat.

A kulcsomót szorongatva eszébe jutott,mit mondott Józsi.A ház már elpihent,így nem kellett a kíváncsi szemektől tartani,hogy mit keres Józsi lakásában.A csokrot valaki az asztalra tette,élesztgette a virágot és babonás félelemmel hitte,ha újra éled a rózsacsokor,Józsi is meggyógyul.

Másnap a kórházban fakó arccal fogadta Józsi,de mosolyogva nyújtotta a kezét és súgva mondta „ne haragudj,hogy megijesztettem”Kati odalépett és homlokon csókolta és a füléhez hajolva mondta,köszönöm a rózsát-gyógyulj meg minél előbb.Meggyógyulok, meglátod-most nem mehetek el-amikor az élet egy ajándékot ad,amikor újra félt valaki.Az orvos jött be és közölte”Szabó uram a vizsgálati eredmények jók,ez a kis infarktus a múlté,ha nem lesz valami rendkívüli pár nap múlva hazaengedjük”.Remélem lesz,aki vigyáz magára,aki mellette lesz és ápolja?Józsi szólni akart,de Kati megelőzte”lesz doktor úr,lesz”Józsi megkérdezte,te komolyan mondtad,hogy lesz ápolóm-te magadra gondoltál?Igen-igen Jóska,ha nem utasítasz vissza,én mindenben segítek neked.Drága vagy Katikám és megcsókolta a kezét.

Pár nap múlva az orvos ígérete szerint otthon volt,már jól érezte magát,sétálgatott.A lakásba érve meglepődött,mert olyan rend fogadta,amilyen özvegysége óta még nem volt.A konyhából húsleves illata szállt,az ágya is tisztán várta,minthe csoda országba csöppent volna.Ülj le Jóska,invitálta Kati,érezd magad otthon-és elnevette magát.Addig le nem ülök,amíg meg nem ölelhetlek,és egy puszival ezt meg nem köszönöm.Összeölelkeztek-kezdő-szerelmesek,az öregkor parazsa lángra lobbant,az elmulasztott szűk esztendők törtek fel belőlük szépséges érzelemmel.Kati bontakozott ki az ölelésből féltő aggódással”ne Jóska,még visszaesél,megárthat neked!!Nem Katikám,ami jól esik,az sohasem árt.Mégis csak szót fogadott,leült a kanapéra-gyere Katikám,ülj ide mellém.Ültek egy darabig csendben,fogták egymás kezét és valami kimondhatatlan melegség vette őket körül.Jóska törte meg a csendet-lehet,hogy hamarnak tűnik,de sürget az idő,mert nekünk már az életünk nagy része lejárt.Meg kell,hogy mondjam,mit érzek-ősz fejjel,öregem szerelmes lettem beléd.Tudom,higgatabb ez a szerelem,mint ahogy lassabban lépünk,de ha te is akarod,széppé teheti a hátralévő életünket.Kati nem szólt,csak erősebben szorította a kezét és könnyeivel küszködve a vállára borult.A várakozás csendjében,boldog percek,boldog könnyek peregtek,egy csodálatos érzés,ami az öreg kor boldogsága.Ezt nem hittem Jóska,suttogta Kati,és el sem tudom képzelni,hogy ebben a korban is létezik szerelem.Én idáig úgy gondoltam,hogy nevetséges akit öregem megkönyékez,most érzem,hogy szép és igaz érzés,amit nem kell szégyelleni,mert ez utolsó szép remény.Ki tudja,meddig visel el bennünket hátán a föld,de amíg itt vagyunk,ha lehet tegyük széppé az életet.Igazad van drágám-és nézték egymást könnyes,nevető szemekkel,forró homlokuk egymáshoz ért és egy csókkal fejezték be a vallomást.

Megteríték-ebédeljünk Jóska,-az első közös ebéd,igazi asszony főzte húsleves-nem éttermi lötyy.

Jóska olyan étvágyal evett,hogy jó volt nézni.Még egészen be sem fejezték az ebédet,megszólalt a csengő-Kati ugrott,majd én nyitom.

Az ajtóban két férfi állt meglepetten,hogy idegen nyit ajtót,”elnézést,ha rossz helyre csengettünk,mi Szabó Józsefet keresük”?jó helyen járnak,tessék jöjjenek be-tessékélte befelé a két férfit.Azok összenéztek valami értetlen csodálkozással,hogy apjukról súlyos betegségről hoztak hírt és íme új asszony van a háznál.A kölcsönös öröm,hogy látják egymást és Kati ebédje igazán megnyugtatta a két fiút.Azért mindkettő felajánlotta”gyere Papa hozzánk,nem maradhat itt egyedül.Elkéstetek-mondta a Papa a meglepődött gyerekeknek,nekem küldött a sors,az Isten,a gondviselés,a szerencse,vagy mindegy,hogy mi-ki,egy segítséget,egy társat.Bemutatom nektek Katikát akivel a véletlen úgy hozott össze,hogy együtt tart most már a halálig.Édesapám,szólt a nagyobbik fiú,ha te így gondolod jónak,mi csak örülni tudunk,hogy újra jól vagy,tudsz tervezni és bízol a jövőben.És csak csodálni tudlak,hogy van bátorságod és erőd,hogy a hátralévő éveket nem magányos öregként akarod leélni.Kedves

Kati néni, szólíthatom így?- először is köszönjük a finom ebédet, és azt a gondoskodást, amibe Édesapánkat részesíti. A fiatalabb fiú vette át a szót, mindkettejüket biztosítjuk arról, hogy nincs bennünk gyermeki féltékenység, vagy harag, Kati nénit mi már családtagnak tekintjük. Búcsuzáskor megpuszították, mint kedves új családtagot, és már úgy váltak el, mint igazi rokonok.